

Tichá Légia

Bojovníci zabalení od hlavy po päty v tmavých oceľových brneniach pomohli kráľovským vojskám vyhrať nejednu bitku. Vo vojne si získali meno Tichá légia, pretože žiaden z bojovníkov nikdy nevydal ani hlásku. V krvavých stretoch muži umierali, nariekali a kričali. To však neplatilo pre Tichú légii. Nikdy sa nikomu nepodarilo zabiť ani zajať niekoho z légie. Svojou prítomnosťou na bojisku naháňali nepriateľom strach. Spreádzalo ich len desivé ticho. Boli dokonale organizovaní a do boja kráčali vždy zomknutí bez jediného zaváhania. Doteraz sa nenašiel nikto, kto by légii dokázal vzdorovať.

Tichá légia bojovala na strane kráľa, ktorý jej platil štedré sumy. Dal im úplnú voľnosť a samostatnosť. Nikto z kráľovského dvora nemohol légii rozkazovať.

Kráľ severu rozpútal vojnu pred niekoľkými rokmi. Robil si nároky na rozsiahle južné územia. Jeho protivníkom bol arcivojvoda z Rovín. Roviny boli úrodné územia na juhu, ktoré mali veľký obchodný a strategický význam. Kto ovláda Roviny, ten ovláda obchod.

Vojna bola dlho vyrovnaná a na oboch stranách padli už tisíce mužov. Zhoreli desiatky dedín a miest. Kráľ severu však začal vyhrávať po tom, ako získal Tichú légii na svoju stranu. Misky váh sa začali prevažovať na stranu kráľovstva.

Ľudia utekali nocou pred hrôzou, zabíjaním a rabovaním. Mesto horelo a vysoké plamene žiarili, akoby bol biely deň. Krik a plač sa rozliehal pomedzi domy. Mŕtve telá bezbranných ľudí sa kopili v uliciach vymaľovaných krvou.

Tichá légia vtrhla do mesta. Muži v oceľových brneniach zabíjali bez ľútosti všetko, čo sa mihlo. Neušetřili nikoho. Za obeť im padli celé rodiny. Légia z domov ukoristila všetko, čo malo nejakú hodnotu. Domy potom zapálil a mŕtvych nechali zhorieť, alebo zhniť, akoby ľudský život nemal žiadnu hodnotu.

Všetko bez toho, aby niekto z bojovníkov povedal čo i len jedno slovo.

S légiiu kráčalo ticho, no za nimi ostával krik a plač.

Bolo skoré ráno a veľká jedáleň na prízemí hradu arcivojvodu zívala prázdnotou. Mladá strapatá žena v skromných šatách zametala špinavú podlahu medzi drevenými stolmi. Robila malé kôpky,

ktoré potom naberala na lopatku a sypala do vedra. Nevedela pochopiť, odkiaľ sa tu každý deň berie toľko prachu a špiny.

Čakalo je dnes ešte veľa práce. Pozametať okolo dvadsiatich stolov bolo nič. Potom bude musieť zametať hradné chodby. Takto žila každý deň. Pracovala od rána do večera. Nebavilo ju to a bola unavená, ale v týchto ťažkých časoch vojny si mohla zarobiť aspoň pár zlatiek a navyše na hrade bola v bezpečí.

„Hej!“ zakričal niekto cez celú jedáleň.

Mladá žena odtrhla pohľad od podlahy. Uvidela vrchnú dámu služobníctva. Tá mala na starosti všetky slúžky a dávala to patrične najavo. Bola to nízka a tučná žena s brčkavými vlasmi a s nadradeným výrazom v tvári.

Vrchná dáma prikročila k mladej žene. „Alisia! Prečo ešte nie si hotová? Čo? Koľko krát ti mám opakovať, že dnes sa tu schádza šľachta? Ha?“ Pri karhaní rozhadzovala rukami. „Pohni si, lebo ťa nechám vyhodiť z hradu!“ Potom sa otočila a zúrivo kráčala preč.

Mladá žena s metlou v ruke nasucho preglgla. Nezmohla sa ani na slovo. Začala teda zametať tak rýchlo, akoby mala prísť o život. Po čele jej stekali kvapky potu, ktoré si utierala do rukáva.

Do jedálne vstúpila skupinka žien. Tiež patrili k služobníctvu, no boli u vrchnej dámy obľúbené a dostávali tie najľahšie roboty. Niektoré z nich dokonca koketovali so šľachticmi a vraj s nimi aj spávali.

„Aha!“ zakričala jedna so žien. „To je sopl'aňa. Už máš pozametané?“

Služobníčky sa začali rehoť. „Pozri aká je strapatá a spotená. Fuj,“ pridala sa ďalšia.

Jedna z nich rozkopla kýbeľ, v ktorom bol prach a špina. Všetko sa to rozletelo po podlahe. Toľko bordelu! Ešte aj vo vzduchu teraz poletoval kúdeľ prachu.

„Tu máš ty škrate,“ štekala urážky jedna zo žien. „To máš za to, že nám berieš robotu, sedlička.“

Ženy odišli do kuchyne, aby prichystali jedlo pre šľachticov.

Alisia ostala v jedálni sama a smutne sa pozerala na rozsypanú kopu prachu. Slzy mala na krajíčku. Povzdychla si a začala znovu zametať. Teraz už mala upratať chodby a vstupnú sieň. Keď na toto príde vrchná dáma, tak bude určite potrestaná.

„Do riti!“ zakričal známy hlas. Bola to hlavná dáma. „Alisia! Čo tu do čerta robíš? Prečo nezametaš chodby?“ Prišla bližšie a medzi stolmi si všimla rozsypaný kýbeľ. Takmer jej vyskočilo srdce z hrude. „A toto?“ Lapala po dychu. „Toto je čo? Čo si to urobila? Ty nemehlo!“

„Ale ja...“ snažila sa brániť Alisia.

„Ticho!“ zvraskla dáma. „Ihneď to upraceš. Potom pozametaš chodby a umyješ podlahy. A potom vieš čo?“

„Nie, ehm,“ koktala Alisia. Bála sa a takmer jej vypadla metla z rúk. „Pani Ingrida, ja sa

ospravedlňujem. Ja...“

„Ako si dovoľuješ ma oslovovať menom? Ha?“

„Prepáčte, pani Ingrida.“ Alisia si uvedomila svoj prešľap. Zase ju oslovila menom. „Nie ja... Prepáčte, ospravedlňujem sa.“

„Mlč už,“ odsekla Ingrida. „Pozametať, umyť chodby a potom vieš čo?“

„Neviem,“ odvetila potichu Alisia.

Ingrida urobila rázny krok vpred a pozrela sa mladej služobníčke do očí. „Potom si zbalíš veci a vypadneš z tohto hradu. Je ti to jasné? Dokončíš svoju robotu a potom ťa tu nechcem nikdy vidieť.“ Vrchná dáma Ingrid sa otočila na päte a odišla.

Alisia sa rozplakala. Bola na tomto svete sama. Nemala nikoho. Žiadnu rodinu ani priateľov. Všetci prišli o život počas vojny. Odišla preto na hrad a spýtala sa na robotu. Zobrali ju a odvtedy sa jej život zmenil na peklo. Šikana, posmechy a samota. Nemala kam ísť a tento hrad bol jej jediný domov. Tam vonku ostane bez strechy nad hlavou.

Niekedy si predstavovala, že si ju všimne nejaký mladý šľachtic a zalúbi sa do nej. Tieto sny ju dokázali upokojiť a poskytovali jej únik z reality.

Utrela si horké slzy na líci a začala znovu zametať.

Hrad zaplnili vysoko postavení šľachtici a rytieri. Schádzali sa na bojovú poradu s arcivojvodom. Celé služobníctvo bolo na nohách, aby im splnilo každé prianie.

Samotný arcivojvoda z Rovín vstúpil do hradu. Jeho príchod oznámil hlásateľ vo vstupnej sieni. Všetci stíchli a zastavili svoju činnosť, len aby sa mu mohli ukloniť a vzdať úctu.

Bol to mladý a pohľadný muž s dlhými brčkavými vlasmi. Mal priam až detskú a nevinnú tvár, no v skutočnosti to bol múdry a rozhladený panovník. Obluboval pestré a honosné odevy, ktoré mu dodávali dôležitosť. V ruke nosil drevené žezlo.

Arcivojvoda práve prechádzal širokou chodbou po červenom koberci smerom k schodisku. Niekoľko do neho narazil a to rozpútalo poriadny chaos. Rytieri okolo neho siahli po mečoch.

„Och,“ zastonal arcivojvoda Kurdej. „Čo sa to tu deje?“

„Ja...“ prehovorila mladá žena so zaľúľanou tvárou a smutnými, vlhkými očami. V rukách držala slamenú metlu.

Arcivojvoda sa otočil na svoj sprievod. „Zložte zbrane,“ zavelil. „Nič sa nestalo.“ Potom svoju pozornosť zase venoval dievčaťu pred sebou. Poriadne si ju premeral. „Pracuješ tu dlho?“ spýtal sa.

„Ehm,“ odkašľala si nervózne. „Nie. Krátko.“

„Ako sa voláš?“

„Alisia, pán môj,“ uklonila sa veľmi ľarbavo aj s metlou v ruke a takmer spadla na zem.

Ľudia v sprievode si začali niečo šepkať. Neveriacky krútili hlavami a znechutene sa pozerali na to neschopné a špinavé dievča.

Mladá služobníčka by sa najradšej od hanby pod zem prepadla. Takto sa zosmiešniť pred arcivojvodom.

„Len pokoj, Alisia,“ oslovil ju mladý arcivojvoda menom.

Vrchná dáma Ingrida dobehla na miesto a zdrapila Alisiu za ruku. „Arcivojvoda,“ uklonila sa. „Hneď ju nechám vyhodiť z hradu a potrestať. Pôjde rovno na pranier.“

Arcivojvoda Kurdej mlčal a pozorne sa pozeral na Alisiu, až jej to začínalo byť nepohodlné. Napokon na ňu ukázal svojim žezlom. „Nie,“ povedal. „Pošli ju do mojej pracovne na poradu.“

Ingrida skoro onemela, no nemohla predsa svojmu pánovi oponovať. „Ako si arcivojvoda želá,“ odvetila. Prívetivo sa usmiala a odvliekla nešikovnú Alisiu nabok.

Arcivojvoda aj so sprievodom pokračovali chodbou k schodisku a potom vyšli hore.

Všetci prítomní vo vstupnej sále si začali niečo šepkať a ukazovali na mladú služobníčku, akoby spadla z mesiaca.

Ingrida zúrila, až mala červenú tvár. „Čo si to spravila? Ha? No čo?“ mykala Alisiou akoby to bola len slamená bábka.

„Au!“ zakričala služobníčka. „Ublížuješ mi!“

„Hlupaňa!“ Ingrida jej vlepila poriadne štipľavú facku.

Alisia stíchla. Z rúk jej vypadla metla. Ostala v šoku a pozerala sa na malú nahnevanú ženu pred sebou so strachom v očiach. Na tvári mala červený fľak.

„Čo zazeráš?“ hnevala sa vrchná dáma. „Vieš čo ťa teraz čaká? Arcivojvoda ťa pošle do mučiarnie a v lepšom prípade ťa nechá popraviť. Ak to neurobí on tak to spravím ja. Rozumieš?“

„A... Áno,“ odpovedala potichu Alisia.

„Choď do svojej izby a nevychádzaj, pokiaľ ťa niekto neohlási,“ rozprávala Ingrida. „Zbal' si svoje veci. Skončila si. To ti hovorím ja. Neviem, čo s tebou chce arcivojvoda, ale nebude to nič príjemné.“

„Ja... Ja sa ospravedlňujem a...“

„Ticho!“ zrušila ju Ingrida. „Prac sa!“

Alisia sa rozbehla chodbou preč.

Mladá služobníčka sedela na posteli v malej, tmavej a chladnej izbe bez okien. Vedľa na malom stolíku horela svieca. Míhotavý plamienok sa odrážal v slzách, ktoré stekali po jej smutnej tvári.

Pod posteľou ležalo malé plátené vrece, v ktorom bol celý jej život a majetok. Niekoľko starých potrhaných šiat, sviečka a lyžica s nožíkom.

Alisia nemala v tomto živote nič. Bola sklúčená a nedokázala si utriediť myšlienky. Cítila utrpenie na duši a slzy, ktoré sa vyplavovali von jej vôbec nepomáhali utíšiť bolesť.

Čakala na nezvratný osud. Nechajú ju popraviť. To by bolo asi najlepšie riešenie. Potupu na pranieri by neuniesla.

Niektó zaklopal na dvere a potom ich bez vyzvania otvoril. Bol to akýsi hradný sluha. Poznala ho z vídenia.

„Ideš k arcivojvodovi,“ povedal sluha. „Utri si slzy a učeš sa. Vyzeráš ako strašiak. Fuj.“

Alisia si utrela líca do rukáva. „Nemám zrkadlo.“

„To je tvoj problém,“ odvetil bez záujmu sluha. „A vieš čo? Ingrida mi o tebe povedala. Si hanbou pre celý hrad. Pôjdeš na audienciu takto. Tebe už nepomôže nič.“

„Ale...“

„Vstávaj,“ zavelil sluha. „Ideme.“

Smutná Alisia teda vstala. Sfúkla sviecu na stolíku a potom nasledovala hradného sluha.

V pracovni arcivojvodu sa zhromaždila vysoká šľachta a najvplyvnejší rytieri z Rovín. Postávali okolo veľkého stola, na ktorom boli rozložené mapy a rôzne drevené figúrky, ktoré mali predstavovať jednotlivé armády.

Muži sa radili medzi sebou, presúvali figúrky a ukazovalo niečo na mapách. Zdalo sa, že sa nevedia dohodnúť. Každý mal svoj strategický plán.

„Dost!“ zavelil arcivojvoda Kurdej. Šľachtici zmĺkli a ostali ticho. „Všetky nápady sú dobré, ale nedajú sa uskutočniť. Prečo?“

Mladý panovník pristúpil k stolu. Chytil čiernu figúrku a treskol ju na stôl, až to plesklo. „Tichá légia. Kvôli nej nemôžeme robiť nič. Nedokážeme ich zastaviť. Nevieme o nich nič. Všetky pokusy o vyjednávanie zlyhali.“ Arcivojvoda si povzdychol a premeral si mužov okolo stola. Boli to najlepší stratégovia, bojovníci a velitelia. „Chcel som s légiou vyjednávať. Poslal som troch hlásateľov, ale ani jeden sa nevrátil. Vlastne jeden áno. Včera prišla jeho hlava vo vreci. Niektó ju hodil pred hrad. Bol tam tiež odkaz. Kus papiera. Viete, čo sa v ňom písalo?“

Šľachtici mlčali, alebo mykali plecami. Nikto sa neodvážil hádať.

„Tak ja vám to poviem,“ pokračoval arcivojvoda. „Pošlite ženu. Úprimnú a tvrdú.“

Muži v sieni si začali náruživô vymieňať slová. „To bude len urážka,“ poznamenal jeden.

„Je to pasca!“ pridal sa druhý.

„Robia si z nás srandu!“ kričal tretí šľachtic.

Rozpútala sa vášnivá debata. Zase mal každý svoj názor.

„Ticho!“ zhúkol arcivojvoda. „Teraz nie je čas na to, aby sme sa hádali. Musíme tam poslať ženu. Alebo má niekto lepší nápad? Ha? Chcete proti nim bojovať a prísť o ďalších vojakov? Chcete tam posilať hlásateľov a potom zbierať ich hlavy vo vrečiach? Nie, všakže?“

Dvere sa pracovni sa otvorili. Dnu vstúpila mladá žena so strapatými vlasmi v prostých, špinavých šatách.

Alisia vyvaľovala oči na všetkých vysoko postavených šľachticov v miestnosti. Oni zase pozerali rovnako prekvapene na ňu. Nevedela, čo povedať. Mala problém sa čo i len nadýchnuť. Nezmohla sa ani na pozdrav. Triasli sa jej kolená.

Arcivojvoda stál pri stole v strede. Usmial sa na mladú slúžku a prehovoril: „Tu je naše riešenie. Táto mladá dáma sa volá Alisia. Niektorí ste ju mohli vidieť dole vo vstupnej hale, keď do mňa narazila.“

Muži okolo stola si vymieňali pohľady. Očividne na nich táto slúžka neurobila dojem.

„Predstav sa nám,“ vyzval mladú ženu arcivojvoda. „Neboj sa. Nič sa ti nestane.“

„Ja som... Ehm,“ zakoktala sa. „Ja som Alisia a pracujem na hrade. Nie. Teda... Pracovala som.“

„Takže vážení,“ prihovoral sa k mužom mladý vládca. „Alisia pôjde do tábora Tichej légie. Je to silná žena.“

„Ale,“ ozvala sa slúžka. Neverila vlastný ušiam. „Tichá légia? Ale... Radšej ma obeste, alebo pošlite na pranier. Légia nie, prosím. Ja som do vás nechcela naraziť. Prosím.“

„Drahá moja,“ oslovil ju arcivojvoda Kurdej. Vykročil popri stole k nej. Muži sa rozostúpili, aby mu uvoľnili cestu. Teraz stál priamo oproti nej. „To nie je trest, ale úloha. Si silná žena.“

„Ako to viete?“ spýtala sa prekvapene.

„Poznám každého, kto na hrade pracuje,“ vysvetľoval jej Kurdej. „Najskôr som ťa nespoznal, ale podľa mena som si spomenul. Nemáš žiadnu rodinu, je tak?“

Alisia prikývla.

„Ja osobne schválím každého, kto chce na hrade pracovať. Musím predsa vedieť, kto sa tu pohybuje. A či nie?“

„Áno, pán môj,“ súhlasila Alisia. Vystupovanie mladého arcivojvodu bolo presvedčivé a pôsobivé. Dodalo jej odvalu. Už sa jej netriasli kolená.

„Si silná žena. Vidím ti to v očiach. Preto mám pre teba dôležitú úlohu.“ Potom sa otočil na účastníkov bojovej porady. „Alisia bude náš vyslanec. Pôjde do tábora. Tak som sa rozhodol. Má

niekto niečo proti môjmu rozhodnutiu?“

Ticho. Nikto neoponoval.

„Výborne.“ Arcivojvoda ukázal na dvere. „Ste voľní. Budeme pokračovať po večeri. Užite si pohostinnosť na mojom hrade.“

Alisia stála ako prikovaná. Šľachtici okolo nej prechádzali ku dverám. Venovali jej zvedavé pohľady a niektorí ju dokonca pozdravili. Nemohla tomu uveriť.

Po chvíli ostala v pracovni sama s arcivojvodom. Obyčajná slúžka a veľký panovník. Niečo také by sa ani vo sne nemohlo stať.

„Alisia,“ prehovoril arcivojvoda. „Tvoja úloha bude jednoduchá. Počúvaj ma dobre.“

„Hovorte.“

„Oblečiem ťa,“ začal vysvetľovať Kurdej. „Dostaneš koňa, jedlo a peniaze.“

„Ja, Ehm,“ mladá žena sa nevedela vyjadriť. „Ale ja si to nezaslúžim. Ja...“

„Budeš vystupovať v mojom mene,“ pokračoval arcivojvoda. „Spravím z teba hlásateľa. Dostaneš oficiálny erb arcivojvodu.“

Alisia ho počúvala s otvorenými ústami.

„A tvoja úloha bude ísť do tábora Tichej légie v mojom mene.“

„Ale ja nie som na toto pripravená,“ ohradila sa slúžka. „Ja nič neviem. Čo im poviem?“

„Si pripravená,“ povedal arcivojvoda. „Chcú vyjednávať len so ženou. A tvoja úloha bude jednoduchá. Budeš sledovať všetko, čo sa v tábore deje. Koľko je tam ľudí, čo robia, ako vyzerajú a ako sa správajú. Všetko pod zámienkou, že chceš vyjednať mier, alebo ich uplatiť, aby prestali bojovať.“ Vládca vedel veľmi dobre ako lichotiť prostej žene. Vedel, že zneužíva jej naivitu. Zároveň však cítil, že toto smutné žieňa je veľmi silné. Zúfalé časy si vyžadovali zúfalé riešenia. Takmer nič od toho nečakal, ale keď chce légia ženu tak im jednu pošle. A keď sa jej niečo stane nebude nikomu chýbať. Nemal čo stratiť. A navyše nevedela nič o fungovaní armády, takže aj keby ju nepriateľ mučil, nič by im neprezradila.

„Ja som nikdy nevyjednávala,“ riekla Alisia.

„To je jedno. Tvoja hlavná úloha je dostať sa do tábora a získať čo najviac informácií.“ Arcivojvoda sa jej pozrel do očí a jemne sa dotkol jej ramena. „Vidím, že si silná. Si naša jediná záchrana. Nepoznám žiadnu inú ženu, ktorá by bola tak silná.“

Alisia sklopila zahanbene zrak. „Ďakujem. Je to česť.“

„Ja ďakujem tebe,“ odvetil Kurdej. „Teraz ti vysvetlím ako používať erb a ako vystupovať. Večer vyrazíš, tak ma dobre počúvaj...“

Alisia vstúpila do pracovne ako prostá slúžka a vyšla z nej ako významná osoba. Nemohla tomu uveriť. Ešte v ten istý deň sa z nej stal niekto dôležitý. Fakt, že si ju zavolať samotný arcivojvoda rozpútal na hrade veľkú debatu. Nikto si z nej už nerobil srandu a ľudia pred ňou ustupovali z cesty. Za jej chrbtom si síce šepkali rôzne hlúposti, no nik nemal dosť odvahy jej niečo povedať do tváre.

Práve prechádzala chodbou do svojej skromnej izby, keď ju odchytila vrchná dáma Ingrida.

„Alisia,“ prihovorila sa k nej s aroganciou v hlase. V ruke držala veľké vrece, ktoré hodila na zem. „Tu máš nové veci. V stajni je pre teba pripravený kôň. Vo vstupnej hale na teba čakajú dvaja rytieri v plnej zbroji.“

„Ďakujem,“ riekla skromne Alisia.

Ingrida na ňu ukázala prstom. „Neviem, čo si spravila arcivojvodovi, ale toto si nezaslúžiš. Vyspala si sa s ním? Ha? Očarovala si ho ako bosorka?“

„Ingrida, ja som nič neurobila,“ bránila sa mladá žena. Stále mala z vrchnej dámy strach aj keď vedela, že jej teraz ublížiť nemôže.

„Teraz robím slúžku ja tebe,“ sťažovala sa vrchná dáma. „Taká potupa.“

„Nie, nie. Ja od vás nič nechcem.“

„Ani nič nedostaneš.“

„Nechcem nikomu urobiť zle.“

„Ale urobila si vo chvíli, keď si prišla na hrad. Si neschopná. Neviem, čo na tebe náš panovník Kurdej vidí. Musí byť slepý.“

Alisia toho začínala mať plné zuby. Snád by sa teraz mohla brániť. Veď dostala hodnosť hlásateľa a to už niečo znamenalo. Teraz bola v hierarchii nad služobníctvom a dokonca aj nad radovými vojakmi.

„Nechaj ma tak,“ vyštekla napokon Alisia. „Nikomu som neublížila. Nechaj ma tak.“

Ingrida ostala červená ako rajčina. „Ako sa to so mnou rozprávaš ty škrata?“

Alisia vytiahla z vrecka malú bielo modrú vlajočku, na ktorej bol čierny obrýs orla. Bol to erb arcivojvodu, ktorý mohli nosiť len hlásatelia, rytieri a velitelia jeho vlastnej armády.

„Vidíš toto?“ zamávala vlajkou. „Vidíš? Daj mi pokoj, lebo ťa nahlásim.“

„Pche,“ odfrkla Ingrida. Mala na jazyku nadávky, ale neodvážila sa ich teraz vysloviť.

„Ešte niečo, čo by som mala vedieť?“

„V jedálni máš jedlo,“ hovorila Ingrida no s horkosťou na perách. „V host'ovskej kúpeľni na teba čaká vaňa.“

„Ďakujem,“ povedala Alisia. „Vidíš, že sa vieme rozprávať aj normálne.“

„Ako povieš,“ odsekla Ingrida. „Môžem ísť?“ Nečakal na odpoveď. Jednoducho sa otočila na päte odišla preč.

Alisia poskladala vlajočku s erbom a odložila ju do vrecka. Počkala kým vrchná dáma zahne za

roh. Potom si vydýchla. Snažila sa zníť tvrdo, no mala čo robiť, aby sa neroztriasla. Nikdy sa takto pred nikým nebránila. Cítila sa tak zvláštne. Mohla by vrchnú dámu nahlásiť a narobiť jej problémy, ale nevidela v tom zmysel.

Zobrala teda veľké vrece a zamierila do svojej izby. Zapálila sviecu na stolíku a začala si skúšať nové veci. Boli tak krásne. Vypasované no pohodlné nohavice a tmavé haleny zúžené v pase jej dokonale sedeli. Presne takto chodili oblečení hlásatelia. Decentne a reprezentatívne, aby vzbudzovali dojem. Alisia si hneď domyslela, že sú to pánske veci, lebo ženu hlásateľku nikdy nevidela. Ale to vôbec nevadilo. Pristali jej.

Ešte sa okúpe, učeš a upraví. Potom sa stretne s rytiermi, ktorí jej budú robiť doprovod. Zoberie zo stajne koňa a vydá sa na cestu. Netušila ako to celé zvládne a mala obavy, ale zároveň bola plná očakávaní. Bola to obrovská výzva a ona sa tešila.

Polovičný mesiac plával na hviezdami posiatom nebi a jeho striebristá žiara vrhala na prašnú cestu slabučké tiene troch jazdcov.

Alisia v sedle jazdeckej kobyly išla v sprievode dvoch rytierov v brneniach. Viala za ňou zástava samotného arcivojvodu. Cez plece mala prehodenú kapsu, v ktorej ukrývala zapečatený zvitok. Bola učesaná a vzorne odetá v úzkych nohaviciach a tmavej halene.

Dvaja rytieri na koňoch sa držali za ňou. Ich úloha bola odprevadiť ju v bezpečí na nepriateľské územie. Podľa dohôd sprievod s hlásateľom, ktorý je označený zástavou arcivojvodu nesmel nikto napadnúť. Toto nariadenie dodržiavali obe strany konfliktu. Vymieňali si takto napríklad správy o mŕtvych a o zajatcoch, alebo o výške výkupného.

Alisia sa zo sedla pozerala do tmy pred sebou a premýšľala nad predošlými udalosťami. Cestovala už dva dni. Zvláštne bolo, že jej sprievodní rytieri sa s ňou takmer vôbec nerozprávali, akoby sa jej báli. Možno to bolo tým, že sa z nej stala dôležitá osoba s požehnaním panovníka. Všetci sa na ňu pozerali inými očami. Nikto sa jej už nesmial. Ešte aj dvaja rytieri, ktorí jej robili sprievod sa k nej chovali s úctou, aj keď nemala ušľachtilú krv. Poslal ju arcivojvoda a to sa počítalo. Ona sama tomu však stále nechcela uveriť. Prečo mala práve ona takéto šťastie? Áno, musela síce ísť do tábora nepriateľa, ale bolo to lepšie ako zametať na hrade.

„Pani,“ prehovoril jeden z rytierov. „Sme na území nepriateľa.“

„Dobre,“ prikývla.

Len čo dopovedala sa z tmy pred nimi sa ozval dupot kopýt. Blíži sa k nim nejakí jazdci. Ich brnenia sa ligotali pod svetlom mesiaca.

Alisia a dvaja rytieri stáli uprostred prašnej cesty. Čakali na príchod nepriateľskej jazdy. Cval

koní v tichej noci znel ako burácanie vodopádu.

Pätica jazdcov v zbroji, no bez prilieb sa zastavila pred nimi.

„Vitajte,“ povedal jeden z nich. „Som veliteľ stráže. S akou správou idete?“

„Ehm,“ odkašľala si Alisia a z kapsy vytiahla zvitok. Ukázala ho vo vystretej ruke. „Arcivojvoda chce jednat' s légiou.“

Jazdci si vymenili pobavené pohľady. „Aké zúfale,“ poznamenal. „Ale musíme vás pustiť. Ctíme si dohody. Predtým chcem však ten zvitok vidieť a overiť jeho pravosť.“ Prešiel so svojim koňom na úroveň Alisie tak, že sa zo sedla takmer dotýkali kolenami.

„Nech sa páči,“ podala mu zvitok.

Veliteľ si na svetle mesiaca pozorne prezrel pečať. „Je pravá,“ prikývol a vrátil ju. Potom sa pozrel na zástavu. „Vlajka tiež. Dobre. Žena pôjde s nami, ale rytieri sa otočia a pôjdu domov. Je to jasné?“

Dvaja sprievodní rytieri sa zamračili, no súhlasili. Bez slova otočili svoje kone a popohnali ich do cvalu. Stratili sa v noci.

Alisia teraz ostala sama s nepriateľskými jazdcami. „Pôjdeme teda?“ spýtala sa.

„Ale samozrejme, pani moja,“ povedal posmešne veliteľ. „Odvedieme ťa na dohľad tábora légie. Bližšie ísť nemôžeme. Čudujem sa, že tvoj arcivojvoda o niečo snaží. Vojnu už dávno prehral.“

„Ja len doručujem správy,“ ohradila sa Alisia so všetkou odvahou, ktorú v sebe mala.

„Len pokoj,“ pokračoval veliteľ. „Nebudeme strácať čas. Vpred!“

Kone sa rozbehli po prašnej ceste do noci.

Slnko vychádzalo na oblohu a svietilo na zelené lúky. Jeho ranné lúče hriali Alisiu na tvári. Z chrbta koňa sa pozerala na stanový tábor Tichej légie, ktorý sa ukrýval za drevenými palisádami. Tráva bola ešte posiatá rosou a vzduch mal sviežu vôňu. Vtáky spievali ranné melódie a nič nenapovedalo tomu, že len o kúsok ďalej táborí smrtonosná légia.

Jazdci ju to nechali samú s tým, že oni ďalej pokračovať nemôžu. Nikto sa nesmel priblížiť k táboru légie. Ani len spojenci.

Alisia popohnala svoju kobyľu vpred krížom cez lúky priamo k táboru. Hrdo za ňou viala bielo-modrá zástava hlásateľa arcivojvodu s erbom čierneho orla.

Okolo tábora nebol žiaden pohyb. Pred dreveným opevnením nikto nehliadkoval. Alisia zastavila pred otvorenou vstupnou bránou. Zoskočila zo sedla. Kobyľu uviazala o drevený kolík a nechala ju pásť.

Pozerala sa cez otvorenú bránu do tábora a čakala. Videla len farebné stany, nejaké prázdne vozy

a inak nič. Nebolo nič počuť, akoby bol tábor celkom prázdny.

Odzrazu sa ozvali kroky. V bráne sa zjavili dvaja muži odetí v ocelových brneniach od hlavy po päty. Priezory prilieb mali zavreté a tak im nebolo vidieť do tváre.

Kráčali k mladej žene veľmi rázne.

„Dobré ráno,“ pozdravila sa Alisia. Siahla do kapsy, ktorú mala prehodenú cez plece a rýchlo nahmatala zvitok. Zamávala ním, akoby jej šlo o život. „Prichádzam v mene arcivojvodu z Rovín. Ehm. A tu je dôkaz.“

Dvaja muži v brneniach sa zastavili pred ňou, no nepovedali ani slovo. Nič. Len stáli ako dve sochy a čakali.

Alisia sa im snažila cez priezor prilby nazrieť do tváre, no márne. „Dobré ráno,“ pozdravila sa znova. „Prišla som jednat' v mene arcivojvodu.“

Nič. Muži nereagovali. Začínala z nich mať strach.

„Ehm, ehm,“ zakašľala umelo. „Počujete ma? Tu mám zvitok aj s pečat'ou. Prišla som vyjednávať.“

Jeden obrnený zrazu ukázal smerom do tábora. Potom gestom ruky vyzval mladú hlásateľku, aby ho nasledovala.

Muži sa otočili a vstupnou bránou vošli do tábora. Alisia nasucho preglgla, nabrala odvahu a vybrala sa za nimi. Bolo to tak zvláštne. Nepovedali ani slovo.

V tábora sa nič nedialo. Len tu tam postávali pri stanoch ďalší muži v ťažkých brneniach. Všetci do jedného mali na hlavách prilby a zatvorené priezory. Nič nerobili, len postávali ako sochy. Nikto sa s nikým nerozprával.

Okrem nehybných obrnených mužov všetko pripomínalo normálny vojenský tábor. Pri jednom stane boli drevené vozy a pri ďalšom zase stojany na meče.

Dvaja muži v brneniach zaviedli Alisiu pred najväčší stan v tábore. Nad vstupom viala veľká červeno-biela zástava. Boli to kráľovské farby.

Obaja obrnení ostali stáť pred stanom.

„Mám ísť dnu?“ spýtala sa Alisia.

Odpoveďou jej bolo ticho.

„No môžem?“ vyzvedala ďalej. „Počujete ma?“ Zamávala im rukou popred prilby, ale nedočkala sa reakcie. „Tak ja pôjdem dnu.“

Alisia chvíľu váhala. Nedôverčivo sa pozerala na dvoch tichých bojovníkov pred sebou. Masa šedej ocele jej teda veľa neprezradila. Už keď prišla tak ďaleko, tak to teraz určite nevzdá. Arcivojvoda jej dal dôveru a tú nechcela sklamať. Stačilo si spomenúť na to ako umýva dlážky a zametá. Hneď nabrala odvahu.

Povzdychla si, zatála päste a rázne vykročila k stanu. Odhrnula ľahký záves a vstúpila dnu.

Alisia skoro onemela. Vnútro stanu bolo neuveriteľne honosné a pripomínalo pracovňu nejakého vysokého šľachtica. V strede sa vynímali dve drahé kreslá, ktoré trochu pripomínali trón. Na malom podstavci v rohu žiarila akási biela kryštálová guľa. Tá priťahovala jej zvedavosť. Čo to je za mágiu, ktorá z nej vychádza?

Cez záves na protihlhom konci niekto prešiel. Bol to muž v stredných rokoch s divokým pohľadom a dlhými vlasmi. Okolo úst mal krátku bradu. Oblečený bol ako bohatý obchodník v drahej prešívanej halene, tmavých nohaviciach a vysokých kožených čizmách.

„Vitaj,“ povedal muž. „Ja som Kabal Darbian, veliteľ Tichej légie.“

Alisia si uvedomila, že na toho chlapa zazerá ako na stvorenie. Zažmurkala, nadýchla sa a prehovorila: „Dobré ráno, Kabal Darbian,“ uklonila sa a v natiahnutej ruke mu ponúkla zapečatený zvitok. „Prichádzam vyjednávať v mene arcivojvodu z Rovín.“

Kabal zvitok prijal. Oddrapil pečať a začal si ho čítať. „Bla, bla bla. Mier, zlato a hlúposti.“ Pokrčil ho a šmaril na zem, akoby to bolo obyčajné smetie.

Alisia netušila ako reagovať a tak bola radšej ticho.

„Ale prosím ťa,“ hovoril ďalej tajomný muž. „Nechajme zdvorilosti a zvitky tak. Pod'. Posad' sa u mňa. Nech sa páči. Toto kreslo je tvoje. Až po tebe. Dáma má prednosť.“

„Ja, ehm. Ďakujem,“ prijala jeho pozvanie Alisia. Sadla si do veľkého a pohodlného kresla.

Potom sa oproti nej posadil aj Kabal. Uvelebil sa v kresle a začal si mladú ženu obzeráť. „Výborne. Chcel som ženu a jednu mi poslali. Výborne.“

„Môžeme vyjednávať?“ opýtala sa opatrne Alisia a jedným očkom sa nenápadne pozrela na pokrčený zvitok na zemi.

„Ale čo to,“ odpovedal jej Kabal. „Veď ty máš v hlase strach. Bojíš sa ma?“

„Ja... Nie, nebojím.“

„Slová hovoria niečo iné ako tvoja reč tela. Usad' sa pohodlne v tom kresle. Čaká nás dlhý rozhovor.“

„Preto som tu,“ povedala Alisia. „Aby sme viedli rozhovor.“

„Vskutku preto,“ odvetil Kabal Darbian. „Vieš čo sa stalo tvojim predchodcom?“

„To naozaj neviem.“

„Tak ja ti to poviem. Tvoj arcivojvoda poslal už troch hlásateľov. Domov sa nevrátil ani jeden. Ach, nie. Jeden sa vrátil. Vlastne len jeho hlava vo vreci.“

Alisia kľčovite schmatla operadlo kresla a začala sa obzeráť okolo, akoby ju mal niekto každú chvíľu uniesť.

„Nič sa neboj,“ upokojoval ju Kabal. V zelených očiach mal priam živelný pohľad. „To nebude tvoj prípad. Vieš prečo som chcel hovoriť so ženou?“

„So ženou? Neviem,“ priznala Alisia.

„Vojna trvá dlho a ja som nemal normálny rozhovor už roky,“ prezradil Kabal. „Vôbec ma nezaujímá vyjednávanie ani tvoj arcivojvoda. Ten vojnu už prehral. Len sa chcem porozprávať so ženou. So silnou ženou. A ty, Alisia, ty tento predpoklad spĺňaš.“

„Ako to?“

Kabal sa naklonil v kresle a pozrel sa oproti sediacej žene do očí. „Vidím ti do duše. Cítim tvoj smútok. Trápiš sa celý život.“

Alisia sa začala nervózne pozeráť kade tade. „To asi... Teda chcem povedať, že... Odkiaľ to viete?“

„Tykáme si,“ usmial sa Darbian. „Nepotrpím si na zdvorilosť. Volaj ma Kabal.“

„Dobre, Kabal,“ prikývla Alisia. „Odkiaľ to o mne vieš?“

„Cítim to,“ odpovedal. „Cítim твою energiu. Som mág duší. Študoval som ľudskú dušu celý život.“

„Čo to znamená?“

„To znamená, Alisia, že viem ovládať ľudské duše. Viem ich čítať ako otvorenú knihu.“ Mág duší si z pohodlia kresla zase premeral mladú ženu. Pozeral jej do očí, akoby skutočne videl do jej vnútra. „Vidím a cítim tvoje utrpenie. Celý život ťa sprevádzalo nešťastie a smútok. Utiahla si sa do svojho vnútra. Stratila si chuť bojovať a preto si bola ľahký cieľ pre druhých.“

Mladá hlásateľka si to nechcel priznať, ale ten muž hovoril pravdu.

„Tvoja myseľ,“ pokračoval Kabal, „žila vo vymyslených svetoch. Predstavovala si, že sa to teba zahľadá mladý šľachtic a...“

„Dobre,“ prerušila ho Alisia. „To by stačilo. Verím ti.“

„To utrpenie ťa spravilo silnou,“ pokračoval Kabal. „Som veľmi rád, že arcivojvoda poslal práve teba.“

„No... Ja neviem čo povedať.“

„Ako sa ti páči moja Tichá légia?“ opýtal sa mág duší a otočil rozhovor iným smerom.

„Légia? No sú zvláštni,“ odpovedala Alisia. „Nič nehovoria a len tak stoja vonku pri stanoch.“

„To je čaro légie,“ odvetil hrdo Kabal a usmial sa na mladú ženu. „Páčiš sa mi a preto ti odhalím tajomstvo.“

„Áno? Aké?“ Alisia vycítila príležitosť. Jej úloha bola zistiť čo najviac o nepriateľoch. Vyjednávanie bolo druhoradé.

„Pozri na toto,“ povedal Kabal.

Do stanu prišiel ako na zavolanie jeden z bojovníkov légie celý zabalený do oceľového brnenia

vrátane prilby. Prešiel až ku kreslu v ktorom sedela hlásateľka a postavil sa priamo pred ňu. Potom ostal stáť ako prikovaný. Nehýbal sa ani nič nehovoril.

Alisia sa na neho so strachom pozerala. Sedela v kresle a on sa nad ňou týčil ako oceľová hora.

„Neboj sa ho,“ upokojil ju Kabal. „Otvor mu priezor prilby. No tak. Neboj sa.“

„Dobre,“ súhlasila. Veľmi opatrne vstala a pomaly natiahla ruku. Chytila priezor prilby. Ten chlap v brnení sa ani len nepohol. Nasucho prehltla a otvorila mu prilbu.

„Ach!“ skríkla Alisia a ustúpila vzad. Spadla do kresla.

Pod prilbou nič nebolo! Vôbec nič! Bolo to len prázdne brnenie, ktoré sa nejakým zázrakom hýbalo.

„Len pokoj, Alisia,“ prihovoril sa k nej Kabal Darbian. Sedel uveleбенý v kresle, akoby sa nič nedialo. „Neublíži ti.“

Oceľový bojovník si zaklapol priezor prilby. Otočil sa odišiel zo stanu sám od seba.

„Nerozumiem tomu,“ hovorila prekvapene Alisia. Sedela veľmi nepokojne a nervózne sa hrala s prstami. „Ako to brnenie chodí?“

„Už som ti povedal, že som mág duší,“ vysvetľoval Kabal. „Tichá légia sú duše mŕtvych bojovníkov. Bývajú v brneniach a plnia všetky moje príkazy.“

„Ale ako? Ako je to možné?“

„To je moje umenie,“ pokračoval Kabal. „Dokážem manipulovať duše mŕtvych. Kedysi som bol hlásateľ ako ty. Chodil som po bojisku a počítal mŕtvych. Tam som prvý krát objavil svoj talent. Začal som s dušami komunikovať. Po čase som si uvedomil, že ich viem ovládať. Mŕtve telo a živá duša, ktorá sa chce z tohto sveta pobrať preč. Ja tie duše skryjem do brnenia. Légia je vytvorená z duší tých najlepších bojovníkov. Ich esencia a bojové skúsenosti žijú ďalej v brneniach aj keď ich telá sú dávno pod zemou.“

Alisia neverila vlastným ušiam. „To je hrozné. Ved' musia trpieť.“

„A čo je to utrpenia pár stoviek duší oproti utrpeniu desiatok tisíc ľudí, ktorí trpia v tejto vojne. Ja som légiu vytvoril, aby ukončila tento konflikt.“

„Prosím?“ hnevala sa Alisia. „Ved' Tichá légia zabíja a ničí všetko, čo sa jej skríži cestu.“

Kabal Darbian mykol plecami. „Všetko je to pre vyššie dobro. Môj zámer je čo najskôr vojnu ukončiť. A nebudem klamať. Tiež chcem dobre zarobiť.“ Gestom ruky zahrnul vnútro stanu. „Ako vidíš tak sa mi darí. Jedného dňa takto bude vyzeráť pracovňa na mojom hrade.“

„Takže...“ zamyslela sa Alisia. „Takže tvojich bojovníkov nemôže nikto zabiť ani zraniť.“

Kabal prikývol. „Presne tak. Nepoznajú strach.“

„Nie je to správne,“ dodala.

„Že nie? A čo je podľa teba správne?“ opýtal sa jej Kabal, no nedal jej možnosť odpovedať. „Že ľudia umierajú vo vojne je správne? Ja chcem túto vojnu ukončiť čím skôr a na to musí jedna strana

konfliktu prehrať a vzdať sa. Potom prestane umieranie.“

„Prečo ale légia zabíja nevinných ľudí v mestách?“

„Ach, Alisia. Nerozumieš vojne. Niekedy nie je iná možnosť.“ Kabal mávol rukou, akoby odháňal muchu. „Dost' bolo o vojne. Ja som ti povedal o mojej légii. Teraz mi ty povedz niečo o sebe.“

„Hmm,“ premýšľala čo prezradiť. „Nezažila som toho veľa. Rodinu som stratila vo vojne. Dlhú som hľadala prácu, aby som neskončila na ulici.“

„Dali ti prácu na hrade,“ doplnil ju mág duší.

„Áno. Pracovala som na hrade arcivojvodu.“ Alisia o tom rozprávala akoby to bola dávna minulosť. Ved' len pred pár dňami bola ešte slúžka, ktorá zametá podlahy. Zdalo sa to byť tak vzdialené.

„Všimol som si,“ hovoril Kabal, „že si sa konečne uvoľnila. Už neseďíš tak krčovite.“

Alisia sa hanblivo usmiala a pozrela do zeme.

„Aká si pekná,“ lichotil jej. „Už ti niekto niekedy povedal, že si pekná? Máš úprimný úsmev.“

„Ešte nie, ďakujem.“

„Páčiš sa mi Alisia. Som rád, že sem poslali teba.“

Mladá hlásateľka nemala slov. Ved' ako by aj na toto mohla odpovedať?

„Prezradím ti ešte niečo,“ povedal Kabal a ukázal na bielu žiarivú guľu na podstavci v rohu. „Vidíš hento?“

„Vidím.“

„A vieš čo to je?“

„Netuším. Niečo magické?“

„Je to pasca na duše,“ prezradil Kabal Darbian. „Pomocou nej ovládam duše.“

„Naozaj zaujímavé,“ zhodnotila Alisia. Tá guľa vyžaroval niečo zvláštne. Všimla si ju už keď prišla do stanu.

Kabal odrazu vstal. „Pod' k nej. Môžeš sa jej dotknúť.“

„Ja... Ehm, nie. Ďakujem.“

„Neboj sa. Nič sa ti nestane. Chcem len, aby si cítila jej silu. No tak.“

Alisia neochotne vstala z kresla. „Dobre teda.“ Mala z toho chlapa strach. Rozprával sa s ňou celkom bez zábran a prezradil jej toho až priveľa. To bolo veľmi zvláštne.

Kabal ju chytil jemne za ruku a odviezol k žiarivej guli na podstavci. Svetlo, ktoré z nej vyžarovalo sa nepodobalo na nič, čo kedy videla. Priťahovalo jej pohľad. Cítila, že sa s ňou chce rozprávať. Hľadela do gule ako očarovaná.

„Dotkni sa jej,“ pošepekľal jej do ucha Kabal. „Dotkni sa jej a pocítiš jej silu.“

Alisia nemohla odolať. Bola ako pod vplyvom kúzla. Pomaličky natiahla ruku a položila dlaň na

tú záhadnú guľu. Bola na dotyk hladká.

Niečo ovládlo jej myseľ. Boli to stovky hlasov, ktoré kričali jeden cez druhý. Cítila strach, smútok aj beznádej. Nedokázala sa pohnúť. Chcela z tej gule zložiť ruku, no nevedela ovládať svoje telo. Bola ako prikovaná.

„Ach,“ povzdychol si Kabal, ktorý stál vedľa nej. „Moja drahá Alisia. Veľmi sa mi páčiš a preto to robím veľmi nerád. Tvoja duša je čistá a silná. Presne taká sa hodí do mojej légie, aby bola mocnejšia. Potreboval som silnú, ženskú dušu a našiel som ju. Dúfam, že mi prepáčiš.“

Alisiu pohltil neopísateľný strach. Srdce jej išlo vyskočiť z hrude. V mysli jej kričali stovky cudzích hlasov a ich slovám nerozumela. Toto bude jej koniec. Cítila ako z nej niečo uniká. Akoby sa strácala jej podstata.

„Je mi to ľúto,“ pokračoval mág duší. „Už len chvíľa a budeš mi patriť. Hlásatelia pred tebou nemali také šťastie ako ty. Zomreli krutou smrťou. Ty však budeš žiť večne. Tvoje meno bude navždy spojené s Tichou légiou.“ Kabal videl strach v očiach mladej ženy. Priložil jej na pery prst. „Pssst. Všetko bude dobré.“

Alisia sa vzoprela. Nenechá si ukradnúť dušu. Pred očami jej preletel celý život. Trpela už dosť. Teraz, keď dostala v živote druhú šancu sa nevzdá. To sa nemôže stať. Pozbierala všetky sily, ktoré v sebe mala.

Hlasy, ktoré doteraz v jej hlave kričali sa upokojili. Beznádej sa začala vytrácať.

„Čo sa to deje?“ spýtal sa prekvapene Kabal a začal si zblízka nedočkavo obzerať svoju žiarivú guľu. „Už to malo byť. Prečo to toľko trvá?“

Niektu ho zdrapil za dlhé vlasy a šmaril o zem.

Stála nad ním Alisia. Chytila guľu a bez akéhokoľvek zaváhania ju rozbila o zem. Črepiny sa rozleteli po celom stane a žiara vyhasla.

„Nie!“ zakričal zo zeme Kabal. „Čo si to urobila!“

Mág duší sa pokúsil vstať, no Alisia mu stúpila na hrud' a pritlačila ho k zemi. „Lež!“ zakričala na neho. „Lež a ani sa nepohni!“

„Pusti,“ chrčal Kabal. „Pusti ma.“

Hlásateľka sa zohla pre veľkú sklenenú črepinu. Kolenami si kľakla na mága duší. Ten sa bránil, no dýchalo sa mu ťažko a tak bol jeho odpor skôr symbolický.

„Nie,“ vyslovil z posledných síl.

Alisia mu priložila ostrý črep na hrdlo. Pritlačila a prudko potiahla. Potom vstala a črepinu odhodila. Kabalovi ostala na krku hlboká rezná rana, z ktorej vytekala krv. Snažil sa nadýchnuť. Rukami si držal hrdlo. Po chvíli sa prestal hýbať. Život v jeho očiach vyhasol.

Alisia sa otriasla. Až teraz si uvedomila, čo sa vlastne stalo.

Rozbehla sa preč zo stanu. Musí utiecť skôr ako ju chytiť bojovníci légie. Vybehla von na denné

svetlo a zastavila sa.

Po celom tábore ležali na zemi nehybné brnenia. Nikde nebolo ani nohy.

Prešla k jednému bojovníkovi. Bol to jeden z tých, ktorí ju sem priviedli. Pomaly mu otvorila priezor prilby. Nič pod ním nebolo. Potom do neho slabo kopla. Vôbec sa nepohol. Všade na zemi ležali len bezduché oceľové schránky. Duše bojovníkov konečne našli pokoj po tom, čo Alisia zničila žiarivú guľu a zabila Kabala Darbiana.

Hlásateľka sa prechádzala po tábore a hľadala známky života. Nenašla nič. Stany boli prázdne a brnenia sa nehýbali.

Vrátila sa do hlavného stanu mága duší a všetko prehľadala. To, čo sa jej zdalo byť dôležité si dala do kapsy. Našla nejaké mapy, zvitky a dokumenty. Na mŕtvolu v rohu medzi črepinami sa radšej nepozerala. Robilo sa jej z toho zle.

Keď prehľadala všetko opustila bezduchý tábor. Vyšla von cez drevenú bránu. Tam sa pásla je kobyľa. Vyskočila do sedla, upravila svoju zástavu s čiernym orlom a cválala preč.

Tichá légia bol zničená.